

— Олеле, ами ако завали и измокри хармана!
— почва да се вайка баба. — Тичай, чедо, за очилата ми, да го видя дъждовенъ ли е!

— Гласете таргитъ и греблата, че ще смятаме!
— провиква се дѣдо Ангелъ.

Бърже прибираме въ плѣвнята едрата слама, минаваме още единъ пжтъ съ диканята да смажемъ останалитъ цѣли класове и смятаме зърното на купъ.

— Хайде сега, дѣдовото момче, стѣгай си царвулкитъ! Волонцитъ сж морни, гладни. Хубаво да ги напасешъ!

Додето баба огъне сиренето въ зеленъ листъ,

додето натъкми хлѣба и спустне захлупцитъ въ торбата ми — азъ се приготвямъ. Тръгвамъ следъ воловетъ. Най-напредъ ги смѣквамъ на рѣката — да се напиятъ хубаво — а сетне ги подкарвамъ презъ стърнището къмъ Бѣлия камъкъ. По синуритъ се синѣе на кичури узрѣла кжпина. Крушитъ сж пожълтѣли и при най-малкия полтъхъ на вѣтъра ронятъ плодъ. По витата манастирска пжтека слизатъ цѣла тумба цигани — яхатъ на магарета, смѣкватъ въ сандъци яйца отъ тузлушкитъ села. Далечно на северъ се тъмнѣятъ вѣковни гори. Тамъ е Дели-Орманъ. А между хълмоветъ, потънали въ шума и въ прахъ, окжпани въ потъ се гуши нашето село — Стражица. Като на сънъ се чуватъ вѣялкитъ. Сякашъ брѣмчатъ пчели, сякашъ пѣе вретено.

А. Каралийчевъ.